

De Visionair

De Visionair

Graaf van Medwert

De Visionair

Uitgeverij: Graafwerkzaamheden

Auteur: Graaf van Medwert

Omslag: Artificial Intelligence controlled by Graaf van Medwert

ISBN/EAN: 9789465015620

NUR-code: 301

St.-Annaparochie © Graaf van Medwert

www.graafvanmedwert.nl

Visie is als een olifant die het zicht belemmert.

Mark Rutte, minister-president

Het wachten zat bewoog hij zich. Met een gretig manuaal legde hij een gegarneerd lijntje coke op de desk. Het receptuur had de Visionair zelf bedacht en in de loop der jaren tot een uitgebalanceerde medicatie ontwikkeld. De basis was de coke zoals voor elk goed recept, want daar word je wat minder onzeker van. En allemachtig wat kon de Visionair onzeker zijn. De garnituur liet het geheel er wat vrolijker uitzien. Door de uitgeknipte combinatie raakte hij simpel van zijn onzekerheid af en kon hij dientengevolge niet alleen optimaal functioneren in een steeds veranderende maatschappij waarin sociale vaardigheden de basis van succes zijn, maar kon hij zich tegelijkertijd ook in hogere sferen begeven die de zijne benaderden. Dat de trip soms wat gecompliceerd uitviel en negatieve aspecten van de wereldgeschiedenis en het leven in het algemeen met zich meebracht was iets waar hij zich niet heel druk om maakte. Het beviel hem dermate goed dat hij op een dag octrooi had aangevraagd. Ook liet de Visionair de merknaam Visionata vastleggen, de naam die hij aan de geestverruimende samenstelling had gegeven. Met een ggwwwaaatsssinaneeemjnnssjjffff verdween het niet geheel geruisloos in zijn neus. Hij keerde in zichzelf. Elke trip was weer anders. Niet allemaal waren ze even smakelijk en ordentelijk. Nu waande hij zich op een uitgestrekte vlakte. Het was er koud. Het was altijd koud in Finland. Wat kun je verwachten boven de poolcirkel? Het was er ook donker. Schemer het hoogst haalbare. Namens het Russische leger kwam hij hier genoegdoening halen. Met andere woorden: hij kwam hier de boel afslachten. Waarom die Russen dat zelf niet deden werd in de trip niet direct verklaard. Hij begaf zich naar de steppe. Ook dat was niet zo bijzonder, want er was weinig anders, depressieve dennenbomen daargelaten. Liever had hij zich begeven naar een zonneweide. Of desnoods naar een naaktstrand, maar dan wel eentje waar het verboden was voor mensen van boven de vijfendertig. Zelf was hij wel ouder, maar vanwege zijn goddelijke lichaam werd er een oogje dichtgeknepen. Dan zou hij gaan liggen tussen allemaal andere prachtige naakte mensen. Maar goed, er was noch sprake van een naaktstrand, noch van een zonneweide. Hij bevond zich immers op de steppe. Enige overeenkomst met een naaktstrand was het naakte leger dat voor hem stond. Een leger van vrouwen. Zelden, of eigenlijk nooit, had hij zoveel naakte vrouwenlichamen aanschouwd. Zelden, of eigenlijk ook nog nooit, had hij zoveel vrouwenogen op hem gericht gezien. In plaats van erg opgewonden maakte het hem onzeker. Angstig onzeker.

Waarschijnlijk het gevolg van een te lage dosis coke in de Visionata. Langzaam kwamen ze op hem toegelopen. Hij viel op zijn knieën op de grond. Machteloos was hij tegenover het vrouwelijke leger dat al zijn wil stap voor stap ontnam. Steeds dichterbij kwamen ze. Zo dicht dat hij ze kon ruiken. Ze roken heerlijk, maar toch anders dan een zonneweide. Hij moest eerder aan makreel uit blik denken, maar dat kwam misschien ook omdat de Visionata naast een open blikje met makreel had gelegen. Hij ging languit op de grond liggen. Hij kon niet anders dan zich overgeven. Hij wilde iets zeggen. Iets van overgave. Zijn stem werd gesmoord door billen die op zijn gezicht gingen zitten. Ze scheurden de kleren van zijn lichaam. Daarna voelde hij een voet bovenop zijn borst. Handen om zijn polsen. Handen om zijn enkels. En dus die billen op zijn gezicht. Een mes tussen zijn benen. Hij voelde amper hoe het koude lemmeet hem van zijn mannelijkheid onttreed. Wat een rottrip, dacht de Visionair toen hij weer bij zinnen was. Daarom wilden die Russen natuurlijk per se dat ik genoegdoening ging halen. Ze wisten wel hoe het af zou lopen bij die akelige Finnen. Zo viel alles weer op zijn plaats. Opeens drong het weer tot hem door waar hij was en waarop hij zat te wachten. Of zaten ze nou op hem te wachten? Hij wist het niet meer. Wel wist hij weer dat hij te gast was in een televisieprogramma. Hij vond vroeger dat de presentatrice van dat televisieprogramma, Sjoke Chaussette (ze had een Friese moeder en een Franse vader), een mooie vrouw. Maar hij voorzag toen ook dat zovele jaren tand des tijds enige verzakkingen teweeg zouden brengen. En deukjes. En verschrompelingen. En striae. En andere kwellingen van de menselijke fantasie. Ja, het is me wat met die rotte tand des tijds, dacht hij. Hij betrapte zichzelf erop dat hij naar haar borsten aan het staren was. Ze leken guldig de wereld in te kijken al waren ze geblinddoekt met diverse kledij. Hij nam desondanks een ogenschijnlijk verschil in vorm van de borsten waar. De linker leek iets meer rechts te hangen dan de rechter links. Ja, hangen doen ze wel, overdacht de Visionair zijn uitzicht. Zouden borsten in de ruimte ook sexy zijn? Zo zonder zwaartekracht zwabberen ze zwevend maar wat heen en weer. Een zin beginnend met zes woorden beginnend met een z, kom daar nog maar eens om in deze weinig poëtische tijd. Of een zin met twee keer functioneel beginnend met beginnend. Daar zou eens onderzoek naar gedaan moeten worden, dacht hij. In ieder geval, terugkomend op de borstenkwestie, was enige symmetrie ver te zoeken. Daar hoefde je geen wiskunde voor te hebben gestudeerd. Ook dacht hij aan de inval van Hitler in Polen. De Visionair dacht altijd veel als hij ergens op zat te wachten. Of als mensen op hem zaten te wachten. Die inval had zijn sporen wel nagelaten daar hoefde je geen

geschiedenis voor te hebben gestudeerd. Dat zat toch goed in elkaar, dacht hij. Niet de geschiedenis. Daar klopt geen fuck van. Maar wel van die inval. Op 1 september kwamen de Duitse militairen enthousiast de Pools-Duitse grens over. Dat was al schrikken voor die Polen. Maar op 17 september werden ze via de andere kant binnengevallen door de Russen. Een sandwich avant la lettre. Tja, dat hadden die rot-Polen niet verwacht. Dat dachten de Duitsers en de Russen trouwens, hij dacht dat niet. Dat de Polen het niet hadden verwacht lag gelegen in het geheime gedeelte van het Moltov-Ribbentroppact. Maar het was nog complexer, herinnerde hij zich. De Kroatische troepen vochten ook mee. Of waren het nou de Slowaakse troepen?, dat wist hij niet meer. Hij vroeg zich af of de Kroaten het zelf nog wel wisten. Laat staan de Slowaken. En dan nog die Finnen. Wat was er ook alweer met die Finnen, vroeg hij zich af. Hadden die niet stiekem in een korte hevige oorlog de Russen een deel van hun graanschuur ontnomen? In mijn hoofd is alles in balans en worden geen oorlogen gevoerd, zo stelde hij tevreden vast. Ook hield hij niet van brood. Daar kan geen nazi wat aan veranderen. Of zo'n god betere het Poolse Jood. Of Joodse Pool. In ieder geval was het een oorlog die niet door bleef emmeren, want na enige bombardementen was nog voor de herfstvakantie Polen bezet, terwijl die vakantie dat jaar vroeg viel. De Poolse marine wist uiteindelijk te ontsnappen naar Engeland. Maar liefst vijf onderzeeërs kwamen aan in de haven van Londen. 'Ik dacht dat er vijftien duikboten zouden komen', maakte de dienstdoende Londense haveninspecteur van zijn hart geen moordkuil in het erg overgewaardeerde cockney. 'Ja, die zijn er ook,' sprak de Poolse maarschalk ter water met een licht Rzeszows accent. Een accent dat erg onderschat wordt, 'maar die anderen zitten onder water.' Niet alle historische dialogen zijn automatisch interessant. Waarschijnlijk was het haar opgevallen dat hij al een kwartier naar haar borsten aan het staren was, want ze vroeg: 'Meneer de Visionair, laat ons land niet langer in spanning. Gaat u het doen of niet? Gaat u uw handtekening zetten?' De Visionair was nog steeds diep in gedachten. Sjoke Chaussette trachtte nog een keer met haar liefste lach contact te krijgen met de Visionair die nu al ruim een kwartier turend langs zijn grote neus door zijn slierterige lange grijze haren naar haar borsten had zitten zwijgen. Live-televisie maken is ook een vak. 'Gaat u ons land, ons geliefde vaderland, uit de crisis helpen? Gaat u het aanbod om onze hele regering te vervangen aannemen? Gaat u uw visies inzetten om van ons land weer een voortvarend land te maken?' 'Vragen zonder antwoord blijven de nevels des levens', antwoordde hij. 'Dat is toch een ja?', concludeerde Sjoke Chaussette die van de

zenuwen een scheet moest laten die ze zachtjes probeerde te laten ontsnappen. Dat lukte ternauwernood. Een tweede kwam echter te onverwacht om er enige sturing aan te geven. Deze klonk welluidend door de studio en menig dolby surround systeem. Het ging er ook niet lekkerder van ruiken. Om maar aan het een en ander een einde te maken maakte de Visionair dan toch maar wereldkundig dat hij ons land uit de crisis zou helpen. Het klonk als een vooruit-dan-maar-weertje. Een applaus steeg op in de studio. Het klapvee was dan ook getuige geweest van een historische omwenteling in de Nederlandse Staatskunde. Het zou misplaatst zijn hun dit genoeg te ontnemen. Al was er hem veel aan gelegen dat wel te doen. Godvanmedwert (de herkomst van deze vloek wordt later in deze geschiedkundige roman nader verklaard) dacht hij, wat een treurige afspiegeling van de bevolking treffen we hier aan. Ik zou er bijna spijt van krijgen deze mensen uit de shit te helpen. Wat zou de wereld missen als ze zouden afglijden tot onder een brug. De ellende zou alleen zijn dat er niet genoeg bruggen zouden zijn. De bruggenindustrie zou wel weer floreren door het bouwen van bruggen voor die mensen en daarmee dat zootje beroerlingen weer aan een baan in een bruggenfabriek helpen ook. Nota bene door hun eigen misère. Een glimlach kwam om zijn mond. Niet alleen werd hij altijd intens tevreden van de wetenschap dat er woorden als misère bestaan, maar meer nog vanwege de filosofische constructie omtrent de bruggenkwestie die hij zojuist had bedacht en waarin het ene probleem het andere oplost. Daar hoefde je geen economie voor te hebben gestudeerd. En warempel daar ontsproot hem als een paddenstoel uit rottend organisch materiaal een bovenmatig plan. Het eerste wat ik ga doen, dacht hij, is een pretpark maken voor zelfmoordenaars. Met een spoorbrug erin. Niet vergeten dit idee. Eigenlijk dien ik een assistent te krijgen of beter een extern geheugen. Daar moet ik navraag over doen bij de ondertekening van de contracten. Ook niet vergeten. Daar zou ik een assistent voor moeten hebben, redeneerde hij zich een heuse vicieuze cirkelredenatie. Het applaus duurde en denderde voort. Hij dacht even dat het applaus voor zijn cirkelredenatie was, maar dat kon natuurlijk niet. Later zou blijken dat zelfs in huiskamers mensen voor hun televisie stonden te applaudisseren en in grote gezinnen ging zelfs de wave door de kamer. Sjoke Chaussette glom van geluk omdat ze zo'n succes had met deze scoop. Ze straalde door de aftiteling heen en vergat van extase het programma op enerlei wijze af te kondigen. Toen iemand riep: 'We zijn uit de lucht!' Klonk er een *jahoe*, een *bravo* en een *hahooo!* Het waren de producent en de technische mensen die nu naar voren kwamen en die deze achterlijke